

Ευγ. Τριβιζάς, “Τα τρία μικρά λυκάκια” (απόσπασμα)

Μια φορά κι ένα καιρό ζούσανε τρία λυκάκια με φουντωτές ουρές και μυτερά αυτιάκια. Το πρώτο ήταν άσπρο, το δεύτερο μαύρο και το τρίτο γκρίζο με πράσινη ουρά*.

Μια μέρα τα φώναξε η μαμά του και τους είπε:

- Καλά μου λυκάκια, μεγαλώσατε πια κι έφτασε ο καιρός να χτίσετε δικό σας σπίτι. Άντε λοιπόν στο καλό κι ένα σας λέω: Να φυλαγόσαστε από τον Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι!
- Μείνε ήσυχη, μανούλα, θα έχουμε τα μάτια μας δεκατέσσερα, υποσχέθηκαν τα λυκάκια και πήρανε το δρομί δρομάκι. Εκεί που πηγαίνανε, ανταμώσανε ένα καγκουρώ που έσπρωχνε ένα καρότσι γεμάτο κόκκινα και γκρίζα τούβλα.
- Να ζήσεις, καλό μας καγκουρώ, του είπανε, μας δίνεις λίγα τούβλα να χτίσουμε σπιτάκι;
- Μετά χαράς! Αποκρίθηκε το καγκουρώ, που το λέγανε Ζιπ-Ζιπ Ζορό.

Και τους χάρισε όσο τούβλο θέλανε και τρία παραπάνω.

Τα λυκάκια στρωθήκανε στη δουλειά και χτίσανε ένα τούβλινο σπιτάκι.

Την άλλη μέρα, εκεί που παίζανε στον κήπο, τι να δούνε;

Τον Ρούνι- Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι! Αμέσως τρέξανε και κλειστήκανε στο σπιτάκι τους. Ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι χτύπησε την πόρτα και είπε:

- Λυκάκια μου μικρά, λυκάκια φοβισμένα ανοίξτε μου την πόρτα, ανοίξτε μου και μένα!
- Δεν τρελαθήκαμε! απαντήσανε τα λυκάκια.
- Αν δεν ανοίξετε αμέσως τώρα, θα φυσήξω με θυμό και φόρα! Με θυμό και φόρα θα φυσήξω, το σπιτάκι θα το ριζώ!
- Και δεν πα να φυσήξεις; είπανε τα λυκάκια. Φύσα, φύσα, φύσα! Φύσα με θυμό και λύσσα! Φύσα σαν το φουσερό, το σπιτάκι το γερό!

Και πράγματι, ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, πήρε μια βαθιά-βαθιά ανάσα και μετά φύσηξε.

Φύσηξε δυνατά σαν σίφουνας, άγρια σαν ανεμοθύελλα, ορμητικά σαν δέκα τυφώνες φύσηξε.

Κάπως έτσι δηλαδή: Φουουουουουουου! Φουουουουουουου!

Φύσηξε, ξεφύσηξε, αλλά τίποτα!

Το σπιτάκι ούτε που κουνήθηκε.

Τι να κάνει ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, έφυγε με κατεβασμένα μούτρα.

Σε λίγο όμως ξαναγύρισε. Αυτή τη φορά κρατούσε ένα σφυρί, ένα πελώριο σφυρί.

Μια και δυο γκρέμισε το σπίτι και πήρε στο κυνήγι τα λυκάκια.

Τα λυκάκια κρυφτήκανε πίσω από ένα πηγάδι φοβισμένα, με μουσούδια σκονισμένα.

- Τι κάνουμε τώρα; είπε το άσπρο λυκάκι.
- Έλα ντε! είπε το μαύρο.
- Πρέπει να χτίσουμε πιο γερό σπίτι! είπε το γκρίζο λυκάκι.

Πάνω στην ώρα είδανε έναν μάστορα κάστορα. Σιγοσφύριζε ανέμελα και ανακάτευε πηχτό και γλιστερό τσιμέντο σε μια μπετονιέρα.

- Να ζήσεις, μάστορα κάστορα, του είπανε, μας δίνεις λίγο τσιμέντο να χτίσουμε σπιτάκι;
- Μετά χαράς! είπε ο κάστορας, ο μάστορας. Και τους έδωσε όσους κουβάδες πηχτό-πηχτό και γλιστερό τσιμέντο θέλανε.

Τα μικρά λυκάκια στρωθήκανε στη δουλειά και χτίσανε ένα σπίτι από τσιμέντο.

Την άλλη μέρα, εκεί που έπαιζαν στον κήπο, τι να δούνε; Τον Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι! Αμέσως τρέξαν και κλειστήκανε στο τσιμεντένιο τους σπιτάκι.

Ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, χτύπησε την πόρτα και είπε:

- Λυκάκια μου μικρά, λυκάκια φοβισμένα ανοίξτε μου την πόρτα, ανοίξτε μου και μένα!
- Να πας να πνιγείς! απαντήσανε τα λυκάκια.
- Αν δεν ανοίξετε αμέσως τώρα, θα φυσήξω με θυμό και φόρα! Με θυμό και φόρα θα φυσήξω, το σπιτάκι θα το ρίξω!
- Και δεν πα να φυσήξεις; είπανε τα λυκάκια. Φύσα, φύσα, φύσα! Φύσα με θυμό και λύσσα! Φύσα σαν το φουσερό, το σπιτάκι το γερό!

Και πραγματικά, ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, πήρε μια βαθιά-βαθιά ανάσα και μετά φύσηξε. Φύσηξε δυνατά σαν σίφουνας, άγρια σαν ανεμοθύελλα, ορμητικά σαν εκατό τυφώνες φύσηξε. Κάπως έτσι δηλαδή: Φουουουουουουου! Φουουουουουουου! Φουουουουουουου!

Φύσηξε και ξεφύσηξε, αλλά τίποτα! Το σπίτι ούτε που κουνήθηκε.

Τι να κάνει ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, έφυγε ρουθονίζοντας, απογοητευμένο. Σε λίγο όμως ξαναγύρισε. Αυτή τη φορά κρατούσε ένα κομπρεσέρ. Γκρέμισε το σπίτι και πήρε τα λυκάκια στο κυνήγι.

Τα λυκάκια, με τρεμουλιαστές ουρίτσες και μουσούδια σκονισμένα, κρυφτήκανε πίσω από ένα φράχτη φοβισμένα.

[.....]

- Πάλι την πάθαμε! είπε το γκρίζο λυκάκι.
- Την πάθαμε, δε λες τίποτα! είπε το άσπρο λυκάκι. Κάτι φταίει, αλλά τι;
- Έλα ντε! είπε το μαύρο λυκάκι.

Πάνω στην ώρα, είδανε ένα φλαμίγκο που έσπρωχνε ένα καρότσι με λουλούδια.

- Να ζήσεις, καλό μας φλαμίγκο, του είπανε, μας δίνεις λίγα λουλούδια να χτίσουμε σπιτάκι;

Μετά χαράς! είπε το φλαμίνγκο, που το λέγανε Φίνγκο-Μίνγκο. Και τους χάρισε όσα λουλούδια θέλανε κι ακόμα παραπάνω.

Τα τρία λυκάκια στρωθήκανε στη δουλειά και χτίσανε ένα λουλουδένιο σπίτι: έναν τοίχο από κρινάκια και βιολέτες δροσερές, έναν τοίχο από χρυσάνθεμα και πασχαλιές, έναν τοίχο από κυκλάμινα και γιασεμιά κι έναν τοίχο από ανεμώνες και τριαντάφυλλα κόκκινα σαν τη φωτιά. Του βάλανε σκεπή από ηλιοτρόπια και μια καμπανούλα για κουδούνι.

Έστρωσαν χαλί από χαμομήλια στο σαλόνι και στο μπάνιο γέμισαν την μπανιέρα τους με νούφαρα.

Δεν ήτανε βέβαια πολύ γερό, ήταν όμως το πιο όμορφο σπιτάκι του κόσμου.

Δεν άργησε να φανεί και ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι. Χτύπησε την καμπανούλα και είπε:

- Λυκάκια μου μικρά, λυκάκια φοβισμένα ανοίξτε μου την πόρτα, ανοίξτε μου και μένα!

Τσιμουδιά τα λυκάκια. Τρέμανε σαν τα φύλλα από το φόβο τους.

- Αν δεν ανοίξετε αμέσως τώρα, θα φυσήξω με θυμό και φόρα! Με θυμό και φόρα θα φυσήξω, το σπιτάκι θα το ρίξω!

Τα λυκάκια τρομάζανε τόσο πολύ, που παραλίγο να κατσαρώσουνε οι ουρές τους.

Το μαύρο μάλιστα μαδούσε μια μαργαρίτα κι έλεγε:

- Θα πέσει... δε θα πέσει... θα πέσει... δε θα πέσει...

Και πραγματικά, ο Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, πήρε μια βαθιά-βαθιά ανάσα και ένιωσε την ευωδιά απ' τα κρινάκια, τις βιολέτες και τα γιασεμιά, τα

χρυσάνθεμα, τα κυκλαμινάκια και τα τριαντάφυλλα τα κόκκινα σαν τη φωτιά κι όλα τ' άλλα τα λουλούδια να τον πλημμυρίζει.

Τι όμορφα που ήταν! Χάρμα!

Αντί να φυσάει, άρχισε να μυρίζει.

- Μούφ, μουφ!! μύριζε και μουφ-μουφ-μουφ ξαναμύριζε. Και όσο πιο πολύ μύριζε, τόσο πιο πολύ του άρεσε, και όσο πιο πολύ του άρεσε, τόσο πιο πολύ μύριζε, ώσπου ένωσε ανάλαφρο σαν πούπουλο και την καρδιά του τρυφερή σαν λουλουδάκι.

Τα λυκάκια μισάνοιξαν την πόρτα και τι να δούνε;

Τον Ρούνι-Ρούνι, το ύπουλο, κακό γουρούνι, με μια μαργαρίτα στο αυτί να χορεύει ταραντέλα. Κατάλαβαν αμέσως ότι ο Ρούνι-Ρούνι είχε αλλάξει και από ύπουλο, κακό γουρούνι είχε γίνει θαυμάσιο, καλό γουρούνι.

Βγήκανε από το λουλουδόσπιτο, συστηθήκανε κι άρχισαν να παίζουνε μαζί του χίλια-δυο παιχνίδια. Και τι δεν παίζανε! Παίζανε τόπι και κρυφτό, παίζανε αμάδες και κυνηγητό, παίζανε μπερλίνα και κουτσό, κι όταν κουραστήκανε, τον κάλεσαν στο λουλουδόσπιτό τους.

Τον κέρασανε βυσσινάδα και φράουλες με κρέμα σαντιγύ και πάστα φλώρα και τρούφες και λουκουμάδες και χαλβαδόπιτες και ζαχαρωμένα κερασάκια και ζήσανε από τότε όλοι μαζί, το θαυμάσιο, καλό γουρούνι και τα τρία μικρά λυκάκια.

